

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-18/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovečki, dipl.iur, temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Ozlja, kojeg zastupa Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 29. ožujka 2018.

presudio je

- I. Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/393, ur.broj: 376-10-17-15 od 15. prosinca 2017. i predmet se vraća na ponovni postupak.
- II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.
- III. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Djelomičnim rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na katastarskim česticama kako je to поближе navedeno u izreci rješenja. Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 5.330,49 m² trase kabelaške kanalizacije te 11.109,52 m² trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova, što je ukupno 16.440,01 m². Točkom III. navedenog rješenja utvrđeno je da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. izreke rješenja, koju je tužitelj obvezan plaćati zainteresiranoj osobi iznosi 91.485,07 kn godišnje, počevši od 30. prosinca 2016. Naknadu za prvu godinu potrebno je platiti u roku osam dana od primitka ovog djelomičnog rješenja, a za razdoblje koje je plaćeno temeljem ugovora br.F.4.1-525/2013 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama, naknadu je potrebno umanjiti za iznos kojeg je Hrvatski Telekom već platio Gradu Ozlju.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu iz svih zakonskih razloga u bitnome navodeći postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). Ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao Gradu pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njegova zahtjeva. Odredba članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) na temelju koje je doneseno osporeno rješenje u bitnome propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a detaljnije odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanju potvrde o pravu puta kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta, kojeg donosi vijeće tuženika. Navedeni Pravilnik oduvijek sadrži u sebi kako postupovne tako i materijalno pravne odredbe. U trenutku pokretanja konkretnog upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik koji je u bitnom sadržavao postupovnu odredbu prema kojoj tuženik po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta uvijek izdaje potvrdu o pravu puta, neovisno o tome da li je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine ili na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 5. stavak 2. starog Pravilnika), a materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta (članak 4. stavak 3. starog Pravilnika). Neposredno prije donošenja, a tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. godine na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 95/17.). Novi Pravilnik koji u odnosu na stari Pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavak 5. novog Pravilnika), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. novog Pravilnika), te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. novog Pravilnika). Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Ističe da je tuženik u tom dijelu pogrešno primijenio materijalno pravo jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. U svojem završnom dijelu, članak 9. stavak 2. novog Pravilnika propisuje da postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbi ovog Pravilnika, dakle novog, međutim, riječ je o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim propisima. Tom odredbom se prema mišljenju tužitelja uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavljaju izvan snage njegovim stupanjem na snagu i to u pogledu njegovog djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Ističe da je ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani (odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. studenoga 2016., broj: U-III-4468/2016). Isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu Kozlica protiv Hrvatske u kojem navodi da je „rješenje... hrvatskog zakonodavca slijedilo... općenito priznato načelo da se postupovna pravila na postupke u tijeku primjenjuju trenutačno“ (presuda ESLJP od 2. studenoga 2006., zahtjev broj: 29182/03). Navedeno

proizlazi i iz presude Suda Europske unije od 1. srpnja 2004., *Elliniko Dimosio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstatinosa Diamantakisa* C-121/91 i C-122/91. Ističe da se samo tako može tumačiti prijelazna odredba da se na postupke u tijeku primjenjuju postupovne odredbe novog Pravilnika. Međutim, iz osporenog rješenja proizlazi da je tuženik isto donio primjenjujući ne samo postupovne odredbe novog Pravilnika već je primijenio i materijalno pravne odredbe tog Pravilnika. Tako iz obrazloženja rješenja proizlazi da tuženik prilikom određivanja trenutka od kojeg se računa obveza plaćanja je neosnovano primijenio članak 5. stavak 4. novog Pravilnika određivši da obveza plaćanja naknade teče od dana zaprimanja zahtjeva. Ističe da ako je postupak pokrenut prije stupanja na snagu novog Pravilnika kako to tvrdi sam tuženik tada je nesporno da je prilikom donošenja rješenja tuženik bio dužan primijeniti materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u trenutku pokretanja postupka pa tako i konkretno odredbu članka 4. stavka 3. starog Pravilnika prema kojoj se obveza plaćanja računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine onda je analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja rješenja. Tužitelj ističe da je upravnu stvar trebalo riješiti primjenom materijalno pravnih odredbi koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka, te se poziva na odredbu članka 29. stavka 1. ZEK-a. Nadalje, navodi da tuženik nije nedvojbeno utvrdio da se sve čestice obuhvaćene točkom I. izreke djelomičnog rješenja doista nalaze u vlasništvu Grada tijekom cijelog razdoblja za koje se istom priznaje naknada. Navodi da prema brojnim presudama ovoga Suda za pravilnu primjenu odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a nije mjerodavno faktično već zemljišnoknjižno stanje. Dokazni materijali kojima se tuženik poslužio jesu zemljišnoknjižni izvadci na čiju dostavu je obvezao tužitelja a ne Grad, a postupajući po traženju tuženika dostavio je tražene izvratke, a riječ je o aktualnim zemljišnoknjižnim izvadcima koji odražavaju pravo stanje stvari samo na dane kada je tužitelj izvršio provjeru u siječnju 2017. godine, što znači da su ti izvadci u vrijeme donošenja djelomičnog rješenja bili već stari jedanaest mjeseci pa se iz njih nije mogao izvesti zaključak o vlasništvu. Smatra da je u ovom postupku nedvojbeno trebalo utvrditi da li je Grad bio vlasnik neke nekretnine u trenutku podnošenja zahtjeva tuženiku – 30. prosinca 2016., te da li je za tu istu nekretninu obuhvaćenu djelomičnim rješenjem doista i ostao vlasnik kroz čitav period za koji mu je priznata naknada, počevši od 30. prosinca 2016. pa nadalje, bilo je nužno u trenutku donošenja djelomičnog rješenja poslužiti se povijesnim zemljišnoknjižnim izvatom koji pored sadašnjeg stanja nekretnine i upisanih knjižnih prava, sadrži i sve promjene koje su tome prethodile, kao i aktualnim zemljišnoknjižnim izvadcima – a ne onima starijima od jedanaest mjeseci. Jedino vršenjem uvida u povijesni zemljišnoknjižni izvadak moguće je utvrditi da je Grad za sve nekretnine obuhvaćene djelomičnim rješenjem bio doista vlasnik na dan 2. veljače 2017. i da je to ostao sve do dana donošenja djelomičnog rješenja 15. prosinca 2017. Smatra da je time tuženik povrijedio načelo materijalne istine, te da nije utvrdio pravo stanje stvari te u tu svrhu na temelju raspoloživog dokaznog materijala sve odlučne činjenice bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari, kako one koje idu, tako i one koje ne idu u prilog stranci. Nametanje obveze tužitelju za cijelo administrativno područje Grada, imalo bi osnove samo ukoliko bi Grad doista bio vlasnik svih nekretnina s tog područja, a što nije slučaj u praksi jer, naravno, vlasnici su nekretnina na nekom području i fizičke i druge pravne osobe. Nadalje, upućuje na odredbu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku te navodi da se ovaj postupak vodi na zahtjev stranke i smatra se pokrenutim tek u trenutku zaprimanja urednog zahtjeva stranke, a to je upravo onaj trenutak u kojem je zahtjev Grada postavljen na način da se po njemu može postupati i voditi upravni

postupak, te uz uvjet da se grad aktivno legitimirao, sve sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a. Prema mišljenju tuženika, a uzimajući u obzir prethodno iznesene tužbene razloge, uredan zahtjev Grada u ovom upravnom postupku i dalje ne postoji. Ističe da su u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke za donošenje rješenja kojim bi se okončao ovaj upravni postupak, a ne djelomičnog rješenja.

Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi pobijano djelomično rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17. - dalje: Pravilnik) kojim je navedeno da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena odredba primijenjena je temeljem članka 14. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) kojom je propisano da će postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta biti dovršeni po odredbama ovog Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnog propisa kada se tijekom trajanja upravnog postupka propis izmijeni, na koju se tužitelj poziva u tužbi, javlja se samo u slučajevima kad nema prijelaznih odredaba po kojima bi trebalo postupiti. Dakle, u konkretnom slučaju ne radi se o povratnom djelovanju Pravilnika koje je nedopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Članak 5. stavak 4. Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim odredbama Pravilnika niti Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika već iz ZEK-a. Poziva se na odluku Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018. u kojoj je zauzeto pravno stajalište u vezi s primjenom novog Pravilnika, odnosno Sud smatra kako se na sve započete postupke trebaju primjenjiti odredbe novog Pravilnika.

Tuženik ističe da tužitelj u tužbi tvrdi kako je u vrijeme pokretanja upravnog postupka bila na snazi materijalno pravna odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.) koja je propisivala da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a plaća naknada na temelju izdane potvrde o pravu puta iz članka 28. ZEK-a, dok prijelazne odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 72/17.) ne govore ništa o retroaktivnoj primjeni materijalno pravnih odredaba, zbog čega je tuženik trebao primijeniti one materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Nastavno na navedeno tuženik smatra da je osporavano rješenje ispravno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Naime, odredba članka 29. stavka 1. na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu već je upućivala na primjenu Pravilnika.

U tom dijelu ova odredba ostala je nepromijenjena i nakon izmjene ZEK-a iz 2017. S druge strane, člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, a što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 30. prosinca 2016. valjano utvrđen u osporavanom rješenju, jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja zahtjeva da se sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za EKI koja je izgrađena na administrativnom području Grada te da se utvrdi visina naknade za pravo puta. Na tužitelju je kao infrastrukturnom operatoru teret dostave podataka o EKI koju je izgradio, odnosno koju koristi u smislu članka 28. ZEK-a, a podatke o vlasništvu nekretnine na kojoj se nalazi EKI moguće je dostaviti tek nakon što tužitelj dostavi sve podatke o svojoj infrastrukturi. Navedeno je podnositelj zahtjeva u tijeku postupka i dostavio. Dakle, u konkretnom slučaju, tuženik je na temelju zahtjeva podnositelja, na temelju dostavljenih podataka o identificiranim nekretninama, elaborata stvarnog stanja izrađenog od strane tužitelja, a na kojima se nalazi EKI tužitelja, izrekom osporavanog rješenja utvrdio tužitelja kao infrastrukturnog operatora na taksativno navedenim katastarskim česticama i utvrdio visinu naknade za pravo puta te na taj način kao javnopravno tijelo sukladno zakonskim ovlastima iz ZEK-a i Pravilnika potvrdio uređenje njihovih međusobnih odnosa kroz institut prava puta. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Grad Ozalj dostavio je Sudu odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da su odredbe Pravilnika u cijelosti postupovne odredbe jer se njima uređuje postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izračuna i visine naknade te načina plaćanja naknade za pravo puta (članak 1. Pravilnika /17), a ne i pravo na naknadu za pravo puta koje se ocjenjuje prema materijalno pravnim pravilima drugih propisa. U tom smislu postupovna je odredba i članka 5. stavka 4. Pravilnika /17 o utvrđivanju godišnje naknade za pravo puta koja se izračunava za razdoblje od zaprimanja zahtjeva pa je posve promašen prigovor tužitelja da bi ova odredba bila materijalno pravne prirode te se ne bi primjenjivala na započete postupke, već odredba članka 4. stavka 3. Pravilnika /14. Nadalje, ističe da je prema zemljišnoknjižnim izvadcima utvrđeno činjenično i pravno stanje zemljišta (nekretnina) odnosno da je zainteresirana osoba vlasnik svih nekretnina iz točke I. izreke osporenog rješenja, a tijekom upravnog postupka to utvrđenje tužitelj nije doveo u sumnju. Ističe da nije osnovan prigovor tužitelja da bi uredan zahtjev bio samo onaj koji bi sadržavao točno određene čestice kojih je podnositelj zahtjeva vlasnik za koje se traži utvrđenje infrastrukturnog operatora i visina naknade za pravo puta, ovo zbog toga što je popis svih čestica te dokaz o njihovom vlasništvu (upravljanju) potrebno dostaviti do dovršetka upravnog postupka (članak 5. stavak 2. Pravilnika /17). Popis čestica i dokazi o vlasništvu nekretnina za koje je osporenim rješenjem zainteresirana osoba utvrđena vlasnikom, a za izgrađenu infrastrukturu na tim nekretninama tužitelj utvrđen infrastrukturnim operatorom, dostavljene su u spis postupka do donošenja tog rješenja. Tuženik je imao pravo djelomično riješiti upravnu stvar zbog toga što je na temelju dostavljenih dokaza odnosno rezultata dokaznog postupka mogao utvrditi činjenično stanje da je tužitelj infrastrukturni operator elektroničke komunikacijske infrastrukture na nekretninama, za koje je u zemljišnim knjigama proveden upis uknjižbe prava vlasništva u korist zainteresirane osobe. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te da mu nadoknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.). Navedenom odredbom propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koja je zahtjev podnijela dana 30. prosinca 2016.

U vrijeme podnošenja zahtjeva bio je na snazi članak 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik) prema kojem je bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. istog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Povodom zahtjeva zainteresirane osobe tuženik je tijekom postupka od tužitelja zaključkom od 5. siječnja 2017. zatražio da se očituje pisanom izjavom da li posjeduje izgrađenu EKI na administrativnom području grada te da li je za istu infrastrukturni operator, te ako jeste infrastrukturni operator, dostavi tuženiku kompletni geodetski elaborat na katastarskim podlogama u digitalnom obliku (vektorizirani digitalni katastarski plan) za cjelokupnu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, trase kabela, trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području grada, popunjenu tablicu 1. (obrazac u elektroničkom obliku) za svaku pojedinu katastarsku česticu na području grada na kojoj je izgrađena EKI, kao i kompletan geodetski elaborat u tiskanom obliku. Tužitelj je po navedenom zaključku postupio i dostavio tuženiku sve tražene podatke. Tuženik je na temelju tih podataka donio osporeno rješenje kojim je utvrdio da se navedene čestice nalaze u vlasništvu općine te visinu naknade za pravo puta koja teče od 30. prosinca 2016., dakle od dana kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev. U vrijeme kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev nije još bila na snazi izmjena i dopuna Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta iz 2017. godine ("Narodne novine" 95/17.).

Prema odredbi članka 9. stavka 2. navedenog Pravilnika o izmjeni i dopuni Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovog Pravilnika.

U konkretnom slučaju nesporno je da je postupak započet po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta te da se prema navedenoj izmjeni treba dovršiti po odredbama

novog Pravilnika. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da je trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika bilo postupovne bilo materijalno pravne.

Naime, više se prema novom Pravilniku ne donosi rješenje čiji je sastavni dio potvrda o pravu puta s obzirom da je postupak vođen na zahtjev grada, a ne infrastrukturnog operatora.

Nadalje, ovaj Sud nalazi da je tuženik valjano utvrdio datum zaprimanja zahtjeva od strane grada pa se ni taj prigovor ne može ocijeniti osnovanim.

Međutim, upravo zbog činjenice da je naknada točkom III. izreke osporenog rješenja utvrđena u skupnom iznosu za sve nekretnine navedene u točki I. izreke osporenog rješenja, ovaj Sud ne može otkloniti prigovor tužitelja da je tuženik priznao vlasništvo Grada Ozlja i za nekretnine kojih nije bila vlasnik u vrijeme podnošenja zahtjeva. Stoga se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak u kojem će tuženik točno identificirati nekretnine i razdoblje za koje grad ima pravo na naknadu za pravo puta i na temelju utvrđenih činjenica donijeti novo na zakonu osnovano rješenje. Napominje se tuženiku da faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a budući da ta odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati. Obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra.

Dakle, osnovano prigovara tužitelj da nije nedvojbeno utvrđeno da bi sve čestice koje su obuhvaćene u točki I. izreke pobijanog rješenja doista bile u vlasništvu zainteresirane osobe tijekom vremenskog razdoblja za koje se istoj priznaje naknada, pa je u ponovnom postupku te nedostatke pobijanog rješenja potrebno otkloniti.

S obzirom na sve navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci pod točkom I. dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora je odbijen jer odgovor iste na tužbu, nije utjecao na tijek upravnog spora.

U Zagrebu 29. ožujka 2018.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	10.7.2018. 9:28:00	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/14	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-18-4	spis	0

